

Houština II. - vzlet, 2019, 122,5 × 145 cm, akryl, sololit

Jana Budíková

12. 6. 1946 narozena v Praze
1965–1971 VŠUP a AMU Praha, profesor František Tröster
Členka Umělecké Besedy a SČUG Hollar,
bývalá členka SVU Mánes
Vystavuje od roku 1974,
v Šumperku prvně v srpnu 2006

jamadabu@gmail.com
www.janabudikova.wz.cz

www.galerie-sumperk.cz

Staré jabloně, 2011, 100 × 116 cm, akryl, sololit

JANA BUDÍKOVÁ

HOUŠTINY

7. 8. – 1. 9. 2019

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 7. SRPNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G
S PODPOROU MĚSTA ŠUMPERKA, OLOMOUCKÉHO KRAJE
A DARU PROFESORA VIKTORA DOSTALA

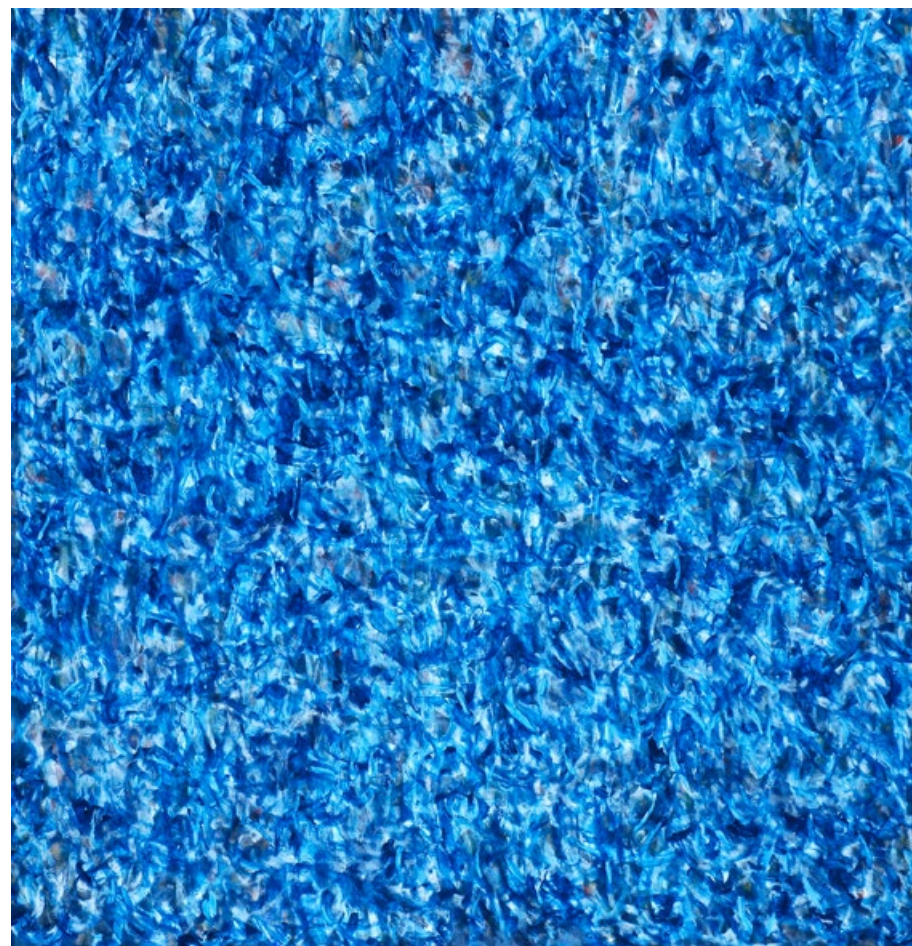
Šumperk suez ŠPVS Olomoucký kraj

Houština III., 2019, 100 × 95 cm, akryl, sololit

*Staré duby /kresby na černém papíře/
Kůra v nás
drží odhaluje
puká..
těch nezacelených ran...*

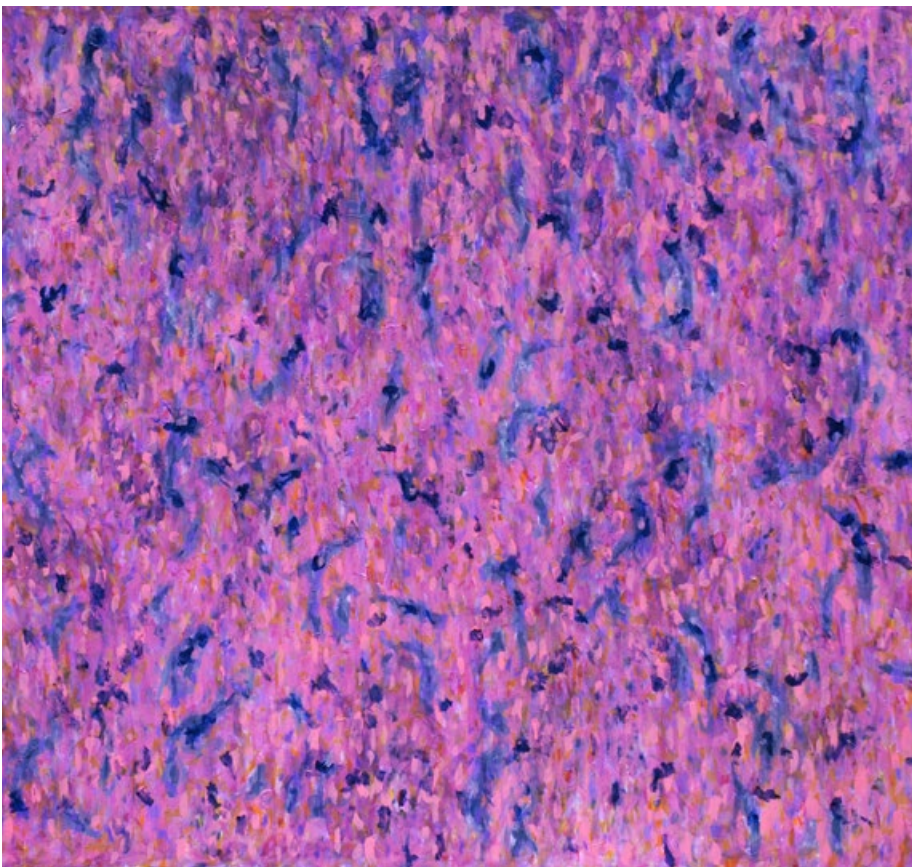
Jana Budíková

Houština IV., 2019, 100 × 95 cm, akryl, sololit

„... Ve svých obrazech pozvolna vrství dynamické barevné znaky, až vzniká živá, pestrá orchestrace barev a gest. Z nekonečné souhry jednotlivých doteků, z nichž je především cítit vědomí o hodnotě tvořivé lidské ruky, se zhmotňuje pečlivě koordinovaná stavba obrazové představy. Tato stavba se objevuje před našima očima trochu jako zjevení, vynořující se a znovu se vytrácející v uhrančivé síti rozechvělých čar a plošek...“

Richard Drury, 2008

Houština – hlína I., 2019, 122,5 × 137,5 cm, akryl, sololit

*Pevnosti
s trpkou zdí
zasněnosti
uzamčená
Chtivosti
na roztrhání
kde končíš zrádná
jezevčí hlídáš teritorium
snad ze mně vyroste kousek vřesu*

Jana Budíková

Rebus – řešitelné, 2014/2018, 122,5 × 137 cm, akryl, sololit

... „Nikdy si nemůžeme být jisti, že to, co vidíme, byl ještě autorčin záměr, a nebo už naše probuzená fantazie. Jasně už není skoro nic, ani dole ani nahoře, uvnitř nebo vně, všechno je najednou. Jana Budíková toho hodně skrývá, a mnoho odhaluje. V místech spojů a překřížení lze z jedné vrstvy kresby či malby přestoupit do jiné významové roviny, měnit směr, vytvářet si tak osobní spojení, postupně zhmotňovat své vlastní představy...“.

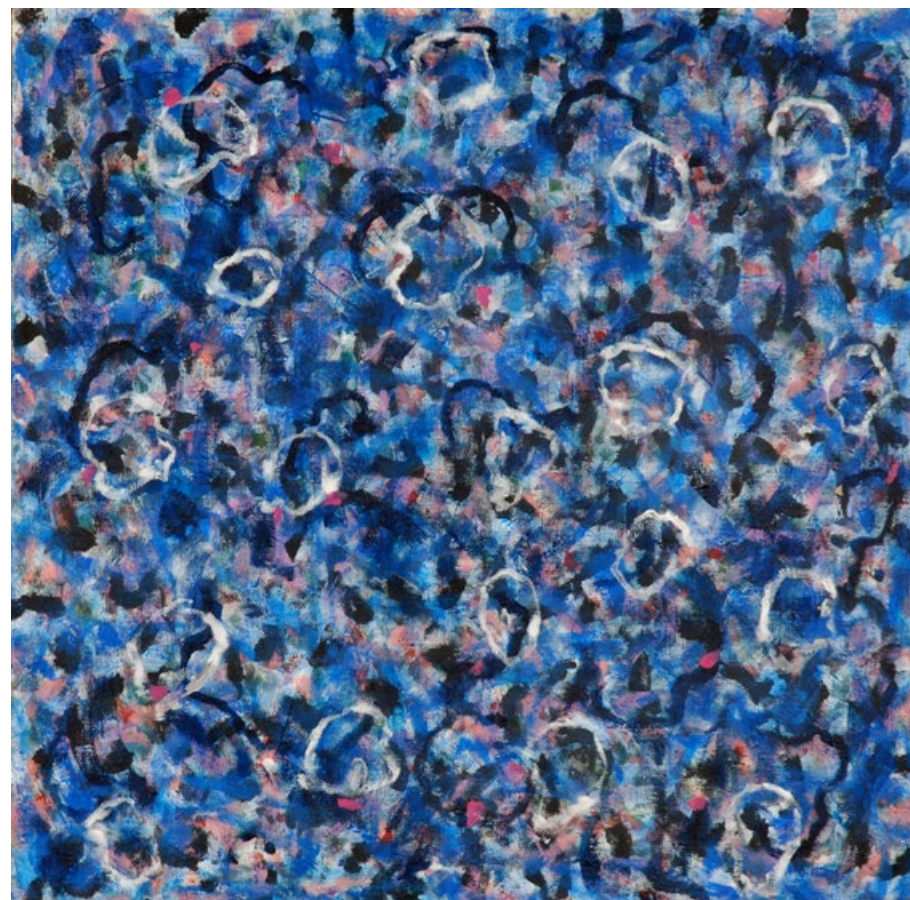
Jiří Hůla, 2003

V houštinách paměti splývá sen se skutečností a obojí míší se tak, že nevíme, co stalo se a co zdálo se nám. To jen jizvy si neseme dál do nepatrného a neuchopitelného okamžiku prožívané přítomnosti, kterým budoucí protéká do nebytí a v něm nenávratně mizí. Janina malba vstřebává nerozlišitelně obojí. Prchavost paměti překonává ustáleným obrazem. Cosi v něm tušíme, rozpoznáváme, promítáme si do něho své vlastní prožitky, sny a vize. Proměňuje se nám před očima, je Boudníkovou skvrnou na zdi, ve které se vzpomínka zrcadlí, vynořuje v bezpočetných podobách. Rozpomínáme se na pozapomenuté, vrací nám kdysi uviděné, rodí nové obrazy, vyvolává tušené. Z bezejmenného krystalizuje v pevný tvar a znovu se rozplývá a mění se v jiný. V dílčím zpřítomní celistvé, v bdělém sebezapomnění navrácí nás jednotě, kterou jsme spojeni tady a teď nerozlučně se vším bytím.

Jana nic nezobrazuje a přece je její obraz reálný. Všechno to matoucí zkoumání a třídění, dělení a přivlastňování taje v prvotním úžasu, kde není už velké a malé, blízké a vzdálené, lehké a těžké. Všechno je tu obrazem vtěleného ve vtělené skutečnosti, přečteného v knize Země, v jejím životě i v ní samé, v jediném zdroji dostupného poznání a prožívání. To proto je abstrakce zavádějícím pojmem bez obsahu. Stejně jako je někdy více a jindy méně světla, je jen větší nebo menší míra zobecnění živě uviděného.

V barevné tkáni malby, snad i podobné Mandelbrotovým fraktálům, v omezení se v ní jenom na to základní, na její hmotu, rytmus, chaos i řád, našla si Jana svobodu vyjádření a zachování všeho, co jinak sotva uchopitelné vrství se a kypí, houstne a vzájemně prorůstá, vstupuje a trvá i mizí v pomíjivém proudu času. Čím každodenně žije, v čem potkává se s každým z nás a čemu snadno porozumíme anebo spíš (s Petrem Šmahou), co z ní v sobě pocítíme při setkání s jejími obrazy.

Miroslav Koval

Do hlubin, 2015, 61 × 61 cm, akryl, plátno

*V nebytí jména je počátek nebe a země,
pojmenované je matkou všech věcí.
Proto nahlédnem do tajemství, když o ně nestojíme
a zahlédneme jen vnějšek, když se po něm pídíme.*

Lao C'